

ЧУДНО МОМЧЕ

Чичо Петър се върна малко пиянъ и още отъ вратата викна:

— Къде е Вѣнко? Още сега да дойде при мене, магарето такова!

Вѣнко остави тетрадката и молива и отиде при баща си.

— Защо не си взелъ книги по бедность? Да не съмъ азъ нѣкой милионеръ? Казвай! — почна да го гълчи баща му.

Отъ кѣщи излѣзе Вѣнковата майка и твърдо рече:

— Я остави детето да си пише. Какво си го захокалъ?

— Така ли? Пакъ ще го вардишъ, а? Затова дига носъ. Ама азъ ще му дамъ да разбере. На голѣмо, синецътъ! По бедность не приема. . .

— Не приема, зеръ. И нѣма да ходи за смѣхъ, като тебе. Я се погледни!

Чичо Петъръ веднага забрави Вѣнка и се спусна да се кара съ жена си. Вѣнко седна на сайвантата да си допише. Като се накара до насита, баща му отиде при него и заклати глава:

— Учителътъ ти утре пакъ ще те покани. Само да не приемешъ!

Вѣнко нищо не рече. Написа си, дигна тетрадката и излѣзе да прабере козата, която бѣше спрѣла предъ вратнята.

На другия день учителътъ наистина донесе пакъ книги:

— Вѣнко Петровъ, вземи сега тия! По-чисти сж, — каза той.

— Азъ си купихъ, господинъ учителю — отвърна Вѣнко.

— Купи ли си? Че баща ти се оплакваше. Отъ где намѣри пари?

— Имахъ си мои.

Учителътъ го загледа зачудено. Вѣнковитѣ другари се обадиха: